

Súd: Okresný súd Nové Zámky
Spisová značka: 9C/619/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4212220571
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Viera Betáková
ECLI: ECLI:SK:OSNZ:2014:4212220571.1

Rozhodnutie

Okresný súd v Nových Zámkoch, pred sudkyňou Mgr. Vierou Betákovou v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova ul. č. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, v zastúpení Advokátska kancelária Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a**.

Žalovanému súd **n e p r i z n á** v a právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa podanou žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 14.12.2012, domáhal od žalovaného zaplatenia sumy vo výške 125,- eur z titulu majetkovej škody a sumy vo výške 484,97 eur z titulu nemajetkovej ujmy, keď poukázal na skutočnosti, v zmysle ktorých ako oprávnený mal navrhnúť zvolenému súdnemu exekútorovi vykonanie exekúcie pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere s dlžníkom, pričom exekúcia bola vedená pod sp. zn. EX 7834/2011. Súdny exekútor podľa procesnej úpravy obsiahnutej v Exekučnom poriadku najmä podľa ust. § 44 ods. 1 ExP, mal predložiť návrh žalobcu (oprávneného) na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu - Okresnému súdu Komárno (ďalej „exekučný súd“), spolu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd túto žiadosť prijal na ďalšie konanie, čím malo dôjsť k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a to v zákonom ustanovenej dobe. Žalobca poukázal na ustanovenie § 44 ods. 2, ExP, v znení účinnom od 01.06.2011 a tiež v znení účinnom od 01.06.2010 do 31.05.2011. Poukázal na skutočnosť, že disponuje exekučnými titulmi a to rozsudkami Stáleho rozhodcovského súdu v zmysle zákona č. 244/2002 Z. z., o rozhodcovskom konaní. Podľa odbornej literatúry vykonateľným rozhodnutím rozhodcovskej komisie, resp. zmiernom ňou schváleným sa rozumeli rozhodnutia o pracovných sporoch vydané rozhodcovskými komisiami v rozhodcovskom konaní podľa § 207 Zákonníka práce a Vyhlášky č. 42/1975 Zb., s tým, že prejednávane a rozhodovane pracovných sporov bolo ku dňu 01.02.1991 zrušené, avšak rozhodnutia rozhodcovských komisií a nimi schválené zmierny ostali i naďalej vykonateľné, je to úplne iný právny inštitút ako rozsudok Rozhodcovského súdu, ktorým je exekučným titulom podľa iného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.S.P.“), a neskôr ExP. Poukázal, že v exekúcii vedenej podľa označených procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Napokon žalobca označil ustanovenie § 44 ods. 2 ExP, v znení účinnom od 01.02.2002 do 31.05.2010, podľa ktorého v tomto prípade sa nemal robiť rozdiel medzi exekučnými titulmi a exekučný súd mal mať zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelení poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti bez ohľadu na to, či exekučným titulom bolo rozhodnutie všeobecného súdu, rozhodnutie rozhodcovského súdu alebo

napríklad notárska zápisnica. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nemala vykazovať prvky nadmernej právnej zložitosti a nemala vyžadovať takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 13.02.2012, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, po uplynutí zákonom stanovenej lehoty - omeškania viac ako 263 dní, pričom nemala existovať okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Nečinnosť exekučného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa poškodený v predmetnej veci počas súdneho konania mal nachádzať, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy SR. Poškodený sa mal dozvedieť o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody po doručení upovedomenia o začatí exekúcie. Žalobca si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčíslil nasledovne:

- majetková škoda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov

spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou veci, správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a to vo výške 70,- eur (správa pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému), 40,- eur (udržiavanie a správa informačného systému), 15,- eur (administratívne spracovanie textov, urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencii adresovaných exekučnému súdu, poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu na exekučnom súde). Celkovo mal vynaložiť poškodený vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej sumu 125,- eur, ktorá by nezaťažila poškodeného, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal v zákonom stanovenú dobu.

- nemajetková ujma v peniazoch predstavuje sumu 484,97 eur, pretože samotné

konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nemá byť dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorý má byť dôsledkom nesústredenej činnosti súdu takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prietahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv poškodeného. Márnym plynutím času mali byť reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež malo dôjsť k vyvolaniu rizík - zánik povinného, zmarenie účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, insolvenca povinného. Náhradu nemajetkovej ujmy žalobca vníma ako spravodlivú satisfakciu za údajné konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia mala ovplyvniť ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobiť neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. V ďalšom žalobca poukázal na nálezy Ústavného súdu SR, týkajúce sa primeranosti požadovanej výšky finančného zadosťučinenia vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Žalobca si uplatnil ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania sumu 484,97 eur. Žalobca uskutočnil výpočet nároku alikvotným pomerom 55,- eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, a to práve na základe aplikácie doktríny Ústavného súdu SR, teda 660,- eur za rok : 12 mesiacov v roku = 55,- eur za mesiac. V danej veci mal byť exekučný súd bezdôvodne nečinný viac ako 195 dní. Žalobca napokon uviedol, že v zmysle ustanovenia § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., písomnou žiadosťou požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, do podania žaloby však žalovaný na žiadosť pozitívne nereagoval.

Žalovaný vo vyjadrení k žalobe doručenému tunajšiemu súdu dňa 24.02.2014, poukázal na zmätočnosť podania žalobcu, keď v žalobe nie je uvedená spisová značka exekučného konania, chýbajú relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci, dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody, keď odkazuje na exekučný spis, čím dôkaznú povinnosť prenáša na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám. Ďalej žalovaný poukázal na skutočnosť, že nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody, keď nie je zrejmé, či si uplatňuje z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prietahov alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Čo sa týka uvádzaných prietahov v konaní, žalobca neuviedol, aké kroky podnikol na odstránenie

neželaného stavu, v druhom rade má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu, alebo Ústavný súd SR. V podmienke uplatnenia nároku na súde poukázal na to, že dňa 23.04.2012, boli žalovanému doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.04.2012, a vzhľadom na to, že dňa 27.09.2012 bol okresnému súdu doručený návrh vo veci, je zrejme, že žalobca ho nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr. Ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Žalovaný adresoval žalobcovi po doručení žiadosti o predbežné prerokovanie nároku škody výzvy na doplnenie žiadostí, napriek tomu žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovaní sám požiadal. Ministerstvo spravodlivosti SR, ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1, písm. a) zák. č. 514/2003 Z. z., preto nárok žalobcu nepovažuje za predbežne prerokovaný. Ďalej žalovaný uviedol, že ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z., ustanovujú všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci, pri výkone verejnej moci, a to nezákonné rozhodnutia, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne. K nesprávnemu úradnému postupu uviedol žalovaný, že prax ukázala dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli sudy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica, alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1, písm. c) zák. č. 244/2002 Z. z., o rozhodcovskom konaní, čo sa prejavilo vo veľkom počte nezákonných exekúcií a zbytočného vzniku trov exekučného konania. Žalovaný poukázal na znenie § 44 ods. 2, ExP, účinného od 01.06.2011, resp. § 41 ods. 2, písm. d) ExP. Vzhľadom na túto právnu úpravu, ak bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná na súd po 01.06.2011, nárok je v tejto časti neopodstatnený. Ďalej poukázal žalovaný na znenie ustanovenia § 41 ods. 2, písm. d) ExP, pred dňom 01.06.2011. V dôvodovej správe k novelizovanému ustanoveniu § 41 ods. 2, písm. b) ExP, je uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj NR SR, ako zákonodarný zbor SR. Ustanovenie § 41 ods. 2, písm. b) ExP, sa správne aplikovalo na rozhodcovské rozsudky aj pred dňom 01.06.2011. Žalovaný poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR, sp. zn. I.ÚS 16/02, z ktorého vyplýva, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, je zrejme, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu, najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. V otázke existencie prieťahov v konaní poukázal žalovaný tiež na § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z., v znení účinnom od 01.01.2013, a konštatoval, že žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prieťahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, či Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, preto nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahov. Ako vyplýva zo skutkových okolností uvádzaných žalobcom, žalobca sa v niektorých prípadoch o škodu musel dozvedieť v období pred dňom 23.04.2009, teda v prípade, ak mala žalobcovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcom vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí 15 - dňovej lehoty, lehota na uplatnenie tohto nároku začala plynúť od 1. dňa po uplynutí zákonnej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie a uplynula po 3 rokoch od tohto dňa. Vzhľadom na uvedené žalovaný vzniesol námietku premičania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15 dňovej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pred dňom 23.04.2009, t. j. 3 roky pred dňom, kedy boli žalovanému doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku.

Pokiaľ ide o materiálnu škodu vo výške 125,- eur, poukázal žalovaný na ustanovenie § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., v zmysle ktorého sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody, je okrem iného nevyhnuté preukázať existenciu škody a jej výšku. Žalobca vyčíslil výšku škody na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, ktoré spočívajú v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca a to bez ohľadu na dĺžku trvania prieťahov. Ako podstatné zložky vyčíslenej sumy uviedol žalobca správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, udržiavanie a správu informačného systému, a administratívne spracovanie textov, urgencií, publikačné výdaje, poštovné. Na základe ustálených definícií skutočnej škody a ušlého zisku, má žalovaný za to, že žalobca doposiaľ neuniesol

bremeno tvrdenia tým, že nekonkretizoval či si uplatňuje skutočnú škodu, alebo ušlý zisk, pričom na preukázanie vzniku škody by musel žalobca produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Požadovať paušálne sumy za žalobcom všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové. Pokiaľ sa žalobca domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 484,97 eur, čo predstavuje pomernú výšku k sume 660,- eur za rok prietahov (suma, ktorú v niektorých nálezoch priznal Ústavný súd SR), podľa toho, ako dlho trvalo domnelé omeškanie, žalovaný vo svojom vyjadrení poukázal na skutočnosť, že s poukazom na Judikatúru Ústavného súdu SR je potrebné uviesť, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany Ústavného súdu SR. Každé prípadové okolnosti sú osobitné vychádzať z paušálnej sumy 660,- eur, ktorá musí byť priznaná za každý rok prietahov je nesprávna úvaha. Ústavný súd SR prihliada aj na to, či sťažnosť predsedu súdu viedla k náprave. Ak žalobca tento prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy. Ďalej je potrebné poznamenať, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Žalovaný uvádza aj „zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov“, ale tieto bližšie nekonkretizoval a tiež neupresnil v čom a ako situácia „ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu“. V ďalšom poukázal žalovaný na ustanovenie § 3 ods. 1 OZ, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných, a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi, a teda nemožno dospieť k záveru o potrebe priznať žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ani v prípade, ak by inak boli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. S prihliadnutím na charakteristiku podnikateľskej činnosti žalobcu požaduje žalovaný za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala žalobcovi vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite žalobcu. Taktiež žalovaný poukázal na neexistenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a prípadnou škodou. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu.

Na pojednávanie konané dňa 30.06.2014, sa účastníci konania nedostavili, doručenie predvolania mali vykázané riadne a včas. Právny zástupca žalobcu ospravedlnil svoju neúčast' mailom zo dňa 30.06.2014, z dôvodu kolízie s pojednávaním vytyčeným pred Okresným súdom v Martine, v senáte 15C, a Okresným súdom vo Vranove nad Topľou, v senáte 9C, a zároveň požiadal o odročenie pojednávania, s tým, že žiadal, aby súd nekonal v jeho neprítomnosti, ale bez toho, aby túto skutočnosť súdu preukázal a zdokladoval. Súd konštatoval, že táto žiadosť nemá charakter dôležitého dôvodu na odročenie pojednávania. Súd poukazuje na ustanovenie § 119 ods. 2 O.S.P., podľa ktorého je potrebné, aby dôvod na odročenie pojednávania bol súdu oznámený bez zbytočného odkladu potom, čo sa o ňom účastník dozvedel a je potrebné, aby v návrhu na odročenie pojednávania bol uvedený deň, keď sa účastník o dôvode dozvedel. Ospravedlnenie právneho zástupcu žalobcu nebolo tunajšiemu súdu doručené však, a k žiadosti o odročenie pojednávania nedoložil žiaden dôkaz o tom, že by v bližšie nešpecifikovaných veciach pred Okresným súdom v Martine, v senáte 15C, a Okresným súdom vo Vranove nad Topľou, v senáte 9C, bolo vytyčené skôr pojednávanie ako v súdnej veci tunajšieho súdu. Právny zástupca žalobcu hodnoverným spôsobom nepreukázal dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, a preto súd z uvedených dôvodov jeho žiadosť o odročenie pojednávania neakceptoval. Žalovaný ospravedlnil svoju neúčast' mailom zo dňa 27.06.2014, z dôvodu hospodárnosti konania a netrval na odročení pojednávania a súhlasil s rozhodnutím a prejednaním veci v neprítomnosti poverenej zástupkyne žalovaného a plne sa pridržiaval svojich písomných vyjadrení, a preto súd pojednával v neprítomnosti účastníkov konania, podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O.S.P.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi a to: vyjadrenie žalovaného, spis OS Komárno č. k. 15Er/488/2011, znalecký posudok č. 1/2013 a 1/2014, vyjadrenie žalovaného k znaleckému posudku č. 1/2014, a zistil tento skutkový a právny stav.

Dňa 26.05.2011, bola začatá exekúcia na základe návrhu na vykonanie exekúcie spísaného vo forme zápisnice súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, so sídlom Bratislava, Záhradnícka 60, (ďalej „exekútor“), keď oprávneným je POHOTOVOSŤ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, povinnou Y. M., R. M. XXXX/XX, G., exekučným titulom je rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa XX.XX.XXXX,

E.. Q.. E. XXXXXX/XX, a predmetom exekúcie bolo vymożenie 288,- eur s príslušenstvom. Dňa 02.08.2011, bola exekučnému súdu doručená žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesením Okresného súdu Komárno, č. k. 15Er/488/2011-10 zo dňa 18.01.2012, bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. Voči tomuto uzneseniu podal oprávnený odvolanie dňa 17.02.2012, ktoré bolo doručené Okresnému súdu v Komárne dňa 22.02.2012. Oprávnený podaním zo dňa 26.07.2012, doručené Okresnému súdu v Komárne dňa 09.08.2012, navrhol prerušiť konanie postupom podľa ust. § 109 ods. 1, písm. c) O.S.P., a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ. Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 20.06.2013, potvrdil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým exekučný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a zároveň návrh oprávnenej na prerušenie konania zamietol. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 02.09.2013 a voči tomuto uzneseniu podal oprávnený odvolanie dňa 09.09.2013, doručené Krajskému súdu v Nitre dňa 12.09.2013, a podaním zo dňa 19.09.2013, oprávnený podal dovolanie voči uzneseniu Krajského súdu zo dňa 20.06.2013, č. k. 6CoE/73/2013-43. O tomto dovolaní sa v čase rozhodovania vo veci samej nenachádzalo rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, exekúcia ďalej trvá, nie je skončená.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 1, písm. a) bod 1. zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení od 01.01.2009 do 31.12.2010 (ďalej „citovaného zákona“), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak 1. škoda vznikla v občianskom súdnom konaní, alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak, 2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci, 3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

Podľa ustanovenia § 9 ods. 1 a 2, zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, vo veci náhrady škody, v znení platnom v čase začatia tohto konania a podania návrhu na vydanie poverenia štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa ustanovenia § 9 ods. 2, zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov vo veci náhrady škody, v znení platnom v čase začatia tohto konania a podania návrhu na vydanie poverenia právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa ustanovenia § 17 ods. 1, zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. 1a)

Podľa ustanovenia § 17 ods. 2, zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočný zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné ju uspokojiť inak.

Podľa ustanovenia § 19 ods. 1, veta prvá, zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode.

Podľa ustanovenia § 41 ods. 2, písm. d) zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom od 01.06.2010 do 31.05.2011, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade d) vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a s mierov nimi schválených.

Podľa ustanovenia § 44 ods. 2, zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov účinného do 31.05.2010, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul.

Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu, alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa ustanovenia § 44 ods. 2, zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov účinného od 01.06.2010 do 31.05.2011, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2, písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu, alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa ustanovenia § 45 ods. 1 a 2, zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví

a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise

b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40, písm. a) a b), alebo

c) ak rozhodcovský rozsudkom zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené, alebo odporuje dobrým mravom. Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa ods. 1, písm. b) alebo c).

Žalobca v priebehu konania predložil súdu dva znalecké posudky, ktoré si dal sám vypracovať a predložil ich ako listinný dôkaz. Ide o znalecký posudok č. 1/2013, vypracovaný znalcom Doc. JUDr. PhDr. Miroslavom Slašťanom, PhD., zo dňa 24.06.2013, ktorým bola zodpovedaná otázka zadávateľa, teda žalobcu tak, že jednotlivé záväzné pramene práva Európskej Únie a súvisiace nezáväzné pramene práva EÚ, ktoré obsahujú, alebo odkazujú na ustanovenie o rozhodcovskom konaní v tzv. spotrebiteľských sporoch, vrátane súvisiacej judikatúry Súdneho dvora EÚ, k 1. júlu 2013, neobsahujú výslovný zákaz rozhodcovského konania v spotrebiteľských sporoch, tzv. právo EÚ všeobecne a bez plnenia osobitných podmienok ochrany spotrebiteľa nezakazuje, aby majetkové spory, v ktorých zmluvnou stranou je spotrebiteľ, mohli byť rozhodované rozhodcom alebo rozhodcovským súdom v rozhodcovskom konaní (označený znalecký posudok).

Znalecký posudok č. 1/2014, Ekonomickej univerzity v Bratislave, Znaleckého ústavu so sídlom v Bratislave zo dňa 17.01.2014, ktorý bol zaevidovaný pod Spr. č. 339/2014 tunajšieho súdu, ním bola daná odpoveď na otázku zadávateľa- žalobcu o určenie výšky majetkovej škody, ktorá mala byť spôsobená nesprávnymi úradnými postupmi, a nezákonnými rozhodnutiami okresných súdov SR v exekučných konaniach, a to najmä v súvislosti s porušovaním zákonných lehôt a nečinnosťou, či zbytočnými prietiahmi v exekučnom konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, alebo pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora, s tým, že na základe vykonanej analýzy mzdových nákladov, nákladov na poštovné, telekomunikačné služby, tlač a úpravu informačného systému, znalecký kolektív realizoval výpočet majetkovej ujmy vzniknutej žalobcovi, pričom táto je diferencovaná podľa jednotlivých typov žalôb nasledovne: žaloby NZP a NP, pri ktorých exekučné okresné sudy mali neskoro rozhodnúť, resp. nerozhodnúť o žiadosti o nevydaní poverenia na vykonanie exekúcie - 30,76 eur, žaloby, pri ktorých exekučné okresné sudy mali neskoro rozhodnúť, resp. nerozhodnúť o žiadosti o zmene exekútora - 31,68 eur.

Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k tomu záveru, že žalobe nemožno vyhovieť z nasledovných dôvodov:

Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, je v sústave práva zaradená do občianskoprávneho zodpovednostného systému; ide o občianskoprávnu zodpovednosť osobitného druhu upravenú samostatným zákonom. Ide o zodpovednosť objektívnu bez zreteľa na zavinenie, nemožno sa jej zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti

je jednak nesprávny úradný postup súdu, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Keďže predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasné, teda kumulatívne splnenie všetkých troch základných predpokladov, je zrejmé, že bez zistenia prvého predpokladu, a to nesprávneho úradného postupu, nie je dôvodné skúmať existenciu vzniku škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy, resp. príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Ak čo i len jeden z predpokladov nevyhnutný pre vznik zodpovednosti za škodu nie je v konaní zistený a preukázaný, nedochádza k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom a súd preto aj s prioritou na hospodárnosť konania ďalšie predpoklady neskúma.

Citovaný zákon neobsahuje pojem nesprávneho úradného postupu, ktorým je porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre postup štátneho orgánu, pri jeho činnosti. Ide spravidla o postup, ktorý s rozhodovacou činnosťou nesúvisí. I keď nie je vylúčená zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom vykonávaným v rámci činnosti rozhodovacej, je pre túto formu zodpovednosti určujúce, že úkony tzv. úradného postupu samy o sebe k vydaniu rozhodnutia nevedú a ak je rozhodnutie vydané, bezprostredne sa v jeho obsahu neodrazí. Z tohto hľadiska je nesprávnym úradným postupom súvisiacim s rozhodovacou činnosťou napr. nevydanie či oneskorené vydanie rozhodnutia, prípadne iná nečinnosť štátneho orgánu, či iné vady v spôsobe vedenia konania. Štát podľa uvedených ustanovení zodpovedá za predpokladu, že poškodenému vznikla škoda, ktorá je v príčinnej súvislosti s takým chybným postupom, teda, ak je nesprávny postup orgánu štátu so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku. O vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou ide vtedy, ak škoda vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu a teda nesprávny úradný postup bol podstatou a rozhodujúcou príčinou vzniku škody. V § 19 ods. 1, veta práva citovaného zákona je upravená subjektívna premlčacia doba na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ktorá je 3 ročná a začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený o škode dozvedel. Citovaný zákon, však neupravuje objektívnu premlčaciu dobu pre náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Objektívnu premlčaciu dobu upravuje Občiansky zákonník. Podľa § 106 ods. 1, 2 OZ, právo na náhradu škody sa premlčí za 2 roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za 3 roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za 10 rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla, to neplatí, ak ide o škodu na zdraví. Citovaný zákon nič nemení na všeobecnej podstate premlčania, ktorá účastníkovi, v neprospech ktorého bola vznesená dôvodná námietka premlčania, prináša nepriaznivý dôsledok v podobe zániku nároku. Ustanovenie § 19 ods. 1 vety prvej citovaného zákona neuvádza ako predpoklad počiatku plynutia premlčacej doby vedomosť poškodeného o tom, kto za škodu zodpovedá, prípadne ktorý orgán štátu škodu spôsobil (na rozdiel od ustanovenia § 106 ods. 1 OZ), a to z toho dôvodu, že subjektom zodpovedným podľa citovaného zákona je vždy štát. U nárokov zodpovednosti za nesprávny úradný postup sa uplatňuje iba jediná a to subjektívna premlčacia doba podľa ustanovenia § 19 ods. 1 veta prvá citovaného zákona, ktorá začína plynúť okamihom, kedy sa poškodený o vzniku škody dozvedel, teda kedy zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodiť vznik škody a orientačne aj jej rozsah. Predbežné prejednanie nároku na náhradu škody sa vyžaduje aj pri nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa § 15 a nasledujúci citovaného zákona.

V danom prípade súd dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný. Žalobca požaduje od žalovaného náhradu majetkovej škody vo výške 125,- eur, a nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 484,97 eur, a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nemal vydať poverenie pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdnym exekútorom. Pri posudzovaní námietky premlčania vznesenej žalovaným súd vychádzal z tej skutočnosti, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 02.08.2011, pričom uznesenie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie č. k. 15Er/488/2011-10, bolo exekučným súdom vydané dňa 18.01.2012, s tým, že v spise sa nenachádzajú doručky o prevzatí tohto uznesenia ani od oprávneného, ani od právneho zástupcu, preto oprávnený sa mohol po tomto dátume zhruba o týždeň dozvedieť o čase rozhodnutia exekučného súdu o žiadosti exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie a tým aj o prípadnej škode a jej orientačnom rozsahu, ktorá mu mala vzniknúť dňom nasledujúcim po vydaní vyššie citovaného uznesenia exekučného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku bola žalovanému doručená 23.04.2012, exekučný súd vyššie citované uznesenie vydal dňa 18.01.2012, a preto má súd za to, že námietka premlčania je nedôvodná.

K podmienke uplatnenia nároku na súde a to predbežnému prerokovaniu nároku na náhradu škody príslušným orgánom v zmysle § 15 a nasledujúcich citovaného zákona, súd poukazuje, že v zmysle vyjadrenia žalovaného mu boli dňa 23.04.2012, doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Je pravdou, že už dňa 27.09.2012, bol tunajšiemu súdu doručený návrh vo veci samej a teda nebol podaný po uplynutí 6 mesačnej lehoty, ale skôr, súd však poukazuje, že je nepochybné, že ku dňu rozhodovania súdu vo veci samej v tejto právnej veci rozsudkom vyhláseným na pojednávaní dňa 30.06.2014, lehota 6 mesiacov už uplynula.

Citovaný zákon ustanovuje predpoklady zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci a to nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou, pričom pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky 3 podmienky súčasne. V tejto konkrétnej veci súd zistil, že potom čo bola exekučnému súdu dňa 02.08.2011, doručená súdnym exekútorom žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, exekučný súd svojím uznesením č. k. 15Er/488/2011-10 zo dňa 18.01.2012, právoplatné dňa 02.09.2013 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 6Co/73/2013-43 zo dňa 20.06.2013, zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Voči tomuto uzneseniu podal oprávnený odvolanie dňa 17.02.2012, ktoré bolo doručené Okresnému súdu v Komárne dňa 22.02.2012. Oprávnený podaním zo dňa 26.07.2012, doručené Okresnému súdu v Komárne dňa 09.08.2012, navrhol prerušiť konanie postupom podľa ust. § 109 ods. 1, písm. c) O.S.P., a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ. Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 20.06.2013, potvrdil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým exekučný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a zároveň návrh oprávnenej na prerušenie konania zamietol. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 02.09.2013 a voči tomuto uzneseniu podal oprávnený odvolanie dňa 09.09.2013, doručené Krajskému súdu v Nitre dňa 12.09.2013, a podaním zo dňa 19.09.2013, oprávnený podal dovolanie voči uzneseniu Krajského súdu zo dňa 20.06.2013, č. k. 6CoE/73/2013-43. O tomto dovolaní sa v čase rozhodovania vo veci samej nenachádzalo rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, exekúcia ďalej trvá, nie je skončená.

Je pravdou, že o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo exekučným súdom rozhodnuté nie v zákonnej 15 dňovej lehote, ale ani nie v omeškaní s rozhodnutím o veci viac ako 263 dní, tak ako to uviedol žalobca. Súd konštatuje, že o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebolo rozhodnuté v 15 - dňovej lehote. Nie každé nedodržanie zákonnej lehoty sa automaticky považuje za porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

V predmetnej veci nie je splnený hneď prvý predpoklad zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorým je nesprávny úradný postup. Naopak exekučný súd postupoval v súlade s exekučným poriadkom a nesprávneho úradného postupu sa nedopustil.

Súd poukazuje na názor Ústavného súdu SR, podľa ktorého porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (nález Ústavného súdu SR z 07.05.2013, sp. zn. IV. ÚS 471/2012-75). Ďalej je nutné zdôrazniť, že súd vo svojej rozhodovacej činnosti na zákonom ustanovené lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky konkrétne okolnosti posudzovanej veci. Porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle citovaného článku ústavy, nemožno preto vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (pozri napr. I. ÚS 86/02). Ústavný súd už v tejto súvislosti uviedol, že pojem "zbytočný prieťah" obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 Ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho-ktorého úkonu súdu, alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 70/02). V tejto súvislosti je potrebné podotknúť, že exekučným titulom v exekúcii bol rozhodcovský rozsudok a s poukazom na ust. § 45 ods. 1, 2, zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, aj bez návrhu zastaví súd exekučné konanie v prípade, ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené, alebo odporuje dobrým mravom. Lehota 15 dní na preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia uvedená v § 44 ods. 2 v spojení s § 41 ods. 2, písm. d) ExP, v znení do 01.06.2011, je extrémne krátka na to, aby exekučný súd predložený rozhodcovský rozsudok náležite preskúmal z hľadiska formálnych a materiálnych predpokladov vedenia exekúcie a spôsobilosti exekučného titulu. Pokiaľ oprávnený označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzatvorenej rozhodcovskej

zmluvy (uznesenie NS SR sp. zn. Cdo 143/2011 z 18.12.2012). Je oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť exekučného titulu. Takýmto postupom exekučný súd napĺňa príkaz vyplývajúci z princípu ochrany práv spotrebiteľa (uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/1/2012 z 21.03.2012).

Čo sa týka znaleckých posudkov č. 1/2013 a 1/2014, ktoré si v priebehu konania dal vypracovať žalobca, a ktoré tým pádom majú charakter na úrovni listiny, ako dôkazného prostriedku, sú pre súdenú vec bez väčšieho významu. Znalecký posudok č. 1/2013, rieši otázku rozhodcovského konania v spotrebiteľských sporoch, v práve Európskej únie. Ak bol žalobca v procesnom postavení oprávneného v exekúcii špecifikovanej vyššie toho názoru, že uznesenie exekučného súdu č. k. 15Er/488/2011-10 zo dňa 18.01.2012, ktorým bola zamietnutá žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, je vecne nesprávne, nič mu nebránilo, aby podal odvolanie, v ktorom mohol podrobne rozviesť svoju argumentáciu. Žalobca však takýmto spôsobom pre súd z neznámych dôvodov nepostupoval, a preto citované uznesenie nadobudlo právoplatnosť a následne na jeho základe exekučný súd ďalším uznesením exekúciu zastavil v súlade s exekučným poriadkom.

Ďalší znalecký posudok č. 1/2014, stanovuje výšku majetkovej škody žalobcu. Tento znalecký posudok pre súdenú vec nie je dôležitým dôkazným prostriedkom, pretože predpoklad škody je bezpredmetný, vzhľadom na skutočnosť, že v konaní nie sú preukázané zostávajúce dva predpoklady nároku na náhradu škody nesprávnym úradným postupom, ktorými sú nesprávny úradný postup a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou.

Záverom súd uvádza, že napriek oprávneniu exekučného súdu skúmať exekučný titul z hľadiska jeho formálnych a materiálnych predpokladov a samotnej spôsobilosti exekučného titulu, ďalej možnosti exekučného súdu skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy, pri ktorej si exekučný súd vyhodnocuje jej prípadnú neplatnosť, keď exekučný súd bol oprávnený skúmať exekučný titul aj vo vzťahu k zmluve o úvere a zároveň brať do úvahy ustanovenia § 45 ods. 1, 2, zákona o rozhodcovskom konaní. Súd v tejto veci má za to, že obzvlášť pri spotrebiteľských veciach je 15 dňová lehota na preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia uvedená v § 44 ods. 2 ExP, v znení do 31.05.2010, mimoriadne krátka nato, aby exekučný súd predložený rozhodcovský rozsudok náležite preskúmal z hľadiska formálnych a materiálnych predpokladov vedenia exekúcie a spôsobilosti exekučného titulu. Tým je nutné konštatovať, že nie je splnený prvý predpoklad zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorým je nesprávny úradný postup. V záujme hospodárnosti konania sa súd ďalším predpokladom, ktorým je existencia škody vôbec nezaoberal. Splnený však nemôže byť ani posledný predpoklad, ktorým je príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, pretože nesprávny úradný postup zistený nebol.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.S.P. tak, že žalovanej, ktorá mala vo veci plný úspech, nepriznal náhradu trov konania, lebo jej žiadne nevznikli a žiadne si ani neuplatnila a nešpecifikovala.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Nitre v 2 vyhotoveniach.

Podľa § 205 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 Obč. súdneho poriadku) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené podmienky konania, rozhodol vecne nepríslušný súd prvého stupňa, rozhodnutie súdu prvého stupňa vyniesol vylúčený sudca alebo súd prvého stupňa bol nesprávne obsadený; to neplatí, ak senát rozhodoval namiesto samosudcu, b) súd prvého stupňa neprihliadol ku skutočnostiam alebo dôkazom navrhovaným odvolateľom napriek tomu, že na to neboli splnené podmienky podľa § 175 ods. 3, časť prvej vety za bodkočiarkou, c) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a), f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, g) súd prvého stupňa neprihliadol na námietky odvolateľa

napriek tomu, že na to neboli splnené podmienky podľa § 175 ods. 3, časť prvej vety za bodkočiarkou. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie